

— „Вѣнчається рабъ божий, Денко, и раба божия, Магдалина! Во имя Отца и сына и святаго Духа, аминъ!“ пѣше священникътъ въ това врѣме.

Ж. си закълчи прѣститѣ злобно.

— И азъ мислѣхъ така, но на мѣстото на г-на С. да бѣхме, и вий. и азъ щѣхме да сторимъ, като него. Тури се въ положението му, прѣдъ такъвъ единъ нечутъ и невиденъ скандалъ и срамъ!

— И той брой?

— Едвамъ можа да земе и дотѣмки отъ нѣколко мѣста двѣ хиледи наполеона, които донесе и ги начете на масата на годеника... Когато това се свърши, — друга бѣда: припадна му, заливахме го съ вода, та така го свѣстихме... Ето отъ кои причини се забави днесъ вѣнчането. Мерзость надъ мерзоститѣ!..

Кардашевъ негодуваше.

— Поведението на този господинъ е поведение на единъ разбойниикъ задъ пусия, който тегли пушката на минувача и му казва: „Кесията или живота!“

— „Вѣнчаеетъ се рабъ божий...“ пѣше пакъ провлѣчено поштѣ.

— И госпожицата не се възмути отъ тая гнусота?

— Скрихъ отъ нея.

— Но тя, нещастната, не знае, че тоя господинъ я зима не за нея, а за златото на баща ѝ! Виджъ какъ е щастлива!

— Да, той умѣ да я обае. Сички мислѣхъ, че ѝ е привързанъ искрено и честно. Кой подозираше кроежа?

— Публиката нищо не знае?

— Не. Азъ ви моля това да таите, азъ ви го казахъ повѣрително... Нека поне додѣ мине свадбата да се не узнава тая варващина...

— „Исаия, ликуй!...“ запѣхъ тържественно священникитѣ и се зафана обикалянето на младоженцитѣ около вѣнчалния столъ.